

вореше за този хубав край с дивите, тъмни, непроходими борови гори, за пъстрите избуяли ливади, за любимата река, която се плиска от бряг в бряг, от камък в камък, и се провира като змия из дивите клисури и край малките зелени полянки, говореше за хладните букаци, за родните лещаци, за хубавия дол с дренаците и орешаците дето той познава всяка стъпка, говореше за Орлов камък, дето са преживели толкова хубави, щастливи дни с нея... Ето, тук живее Дика, тя обича този край, тя е влюбена в това небе... Орфей свири за всичко, което ѝ е мило и скъпо. Мъката и радостта му, надеждите и разочарованията му се изливаха в тези нечувани, съвършено нови, нежни и топли звуци. Навсякъде, докъдето стигаха тези звуци, хората се спираха, оставяха си работата и го слушаха със затаен дъх.

Привечер, когато Орфей се качваше на Орлов камък, тогава го чуваше и Дика. Слушаше тя, и сърцето ѝ трепереше от сладост. И не можеше да разбере, защо навремени ѝ беше толкова радостно, приятно и волно на душата, а навремени ѝ ставаше мъчно, тежко и болно. Не тъжеше ли за леките безгрижни дни на миналите лета, когато ходеха двамата из дълбокия дол? Или ѝ беше мъчно за малкото стадо, за кротките овчици, за немирните кози, които брат ѝ сега отвеждаше отвъд към Чакалово?

— Чуваш ли? — закачаха я понякога завистливо дружките ѝ. — За тебе свири проклетникът, пък всички ни подлудява със свирните си.

— Защо да ви е подлудил? — отвръщаше зачервена Дика. — Я виж какви сте си кротки и хрисими.

— Тъй, лесно ти е да го кажеш... Заради свирните му хората и в огъня ще стъпят...